

צילום: עמית חיים

הוא משתכר 476 שקל בחודש. הוא שקוע בחובות. הוא לא יכול לפרנס את מישפחתו. הוא מציע:

למכור עין, רגל או כיליה!

לדחות את מכירת איברי. עדיין לא ירדתי לרוב לקבץ נדבות, להושיט יד בקרדורחוב. על דבר כזה אני מוכן לחשוב, מכיוון שזה היא ההשפלה ורמיסת הכבוד העצמי שעור נותר בי. לזה אני מוכן, גם אם אני יודע שלמישפחתי אין מה לאכול. אני פונה לציבור כתחליף לקיבוץ נדבות בקרדורחוב, כאפשרות אחרונה לפני שאני מוכר את חלקי גופי.

יוסף לא התייעץ עד היום עם שום רופא מישפחה או רופא מיקצועי, כי אין זה משנה לו מה יהיו ההשלכות הרפואיות בעיקבות מכירת האיברים. הוא רואה בגופו ובכריאותו גורם חסר ערך. כדבריו: "אני שלם עם רצוני, כי המטרה להצלת מישפחתי חשובה יותר מכך שגופי יישאר שלם".

אחרי רגע של דומיה, כאשר מבדד לזוגיות מישקפיו ניתן לראות את

כאשר פניתי לאירון וכי צה"ל אמרו לי שאני זכאי להלוואה של 50 שקלים. ללישכת הסעד בעיר אין לי מה לפנות, כי אני יודע שהם לא יכולים לעזור לי. בנימישפחתי ואני סובלים מבקעות שיניים, ואין לנו לאן לפנות. היינו פעמים רבות קורבנות של ניתוקי חשמל, מים וטלפון. הגוף היחיד העוזר לי הוא הביטוח הלאומי, אבל במצבי הקשה זה כטיפה בים".

יוסף מקבל השלמת הכנסה להכנסתו הקבועה, כדי שייגיע לסכום קו המינימום בישראל, ומקבל גם קיצבת ילדים מהביטוח הלאומי.

פשוט לבכות, לזעוק!

יוסף אומר כי "אני חושב שעשיתי כל מה שביכולתי כדי

היום, מחיר אני רוצה במהירות למכור עין, יד, רגל, כיליה תמורת כסף. אני אמכור כל איבר זוגי שאפשר להמשיך לחיות בלעדיו. מלבד האוזניים, כי באופן אחת כבר לא שומע מאז פציעתי בצה"ל.

"אין ברירה כי אני חייב להחזיר חובות ככדים ולפרנס את מישפחתי הגדולה, אשתי וארבעת ילדי. המישפחה צמאה לכסף כדי לחיות, כדי לקנות אוכל, כדי לשלם חשמל ומים, כדי לנסוע באוטובוס, כדי לקנות ספרים לבית הספר — לא למותרות. בחודשים האחרונים הגעתי להחלטה שאני רוצה למכור חלקים מגופי לאחרים, אחרי שמיציתי את כל האפשרויות להחזיר את החובות, שהם כסכום הקרוב ל-40 אלף דולר. מה גם שלחץ בעלייה החובות גבר מאוד לאחרונה.

עיניו הרומעות, הוא אמר בקול חנוק: "הבעיה איתי שאני שומר את הכעס, את המרירות, את הרוגז, בתוך תוכי פנימה. אך! הלוואי ורק יכולתי להתפרק ממה שצבור בתוכי, את כל המתח הזה! הלוואי ויכולתי לשבור לרסיסים איוז גרוטאה, או פשוט לבכות! הייתי רוצה לבכות וכך להירגע מכל הצרות שלי. אדם בוכה, אדם שותה, אדם רוקד — לי אין דרך להתפרק, לזעוק שנשבר לי. אני מתוסכל כליכך על כל מה שקורה איתי, על הכאב שנמשך שנים".

"ללא כל קשר למכירת האיברים, אני רוצה שאחרי מותי יתרמו את איברי למען חולים הוקקים לכך. בעיניי, לגופת אדם מת אין כל ערך. זו אולי הסיבה לכך שאני לא מוועזע או מתרגש, כשאני מציע את איברי למכירה, במיוחד שהכסף הרב שאקבל יעזור עתה, עכשיו, בהווה".

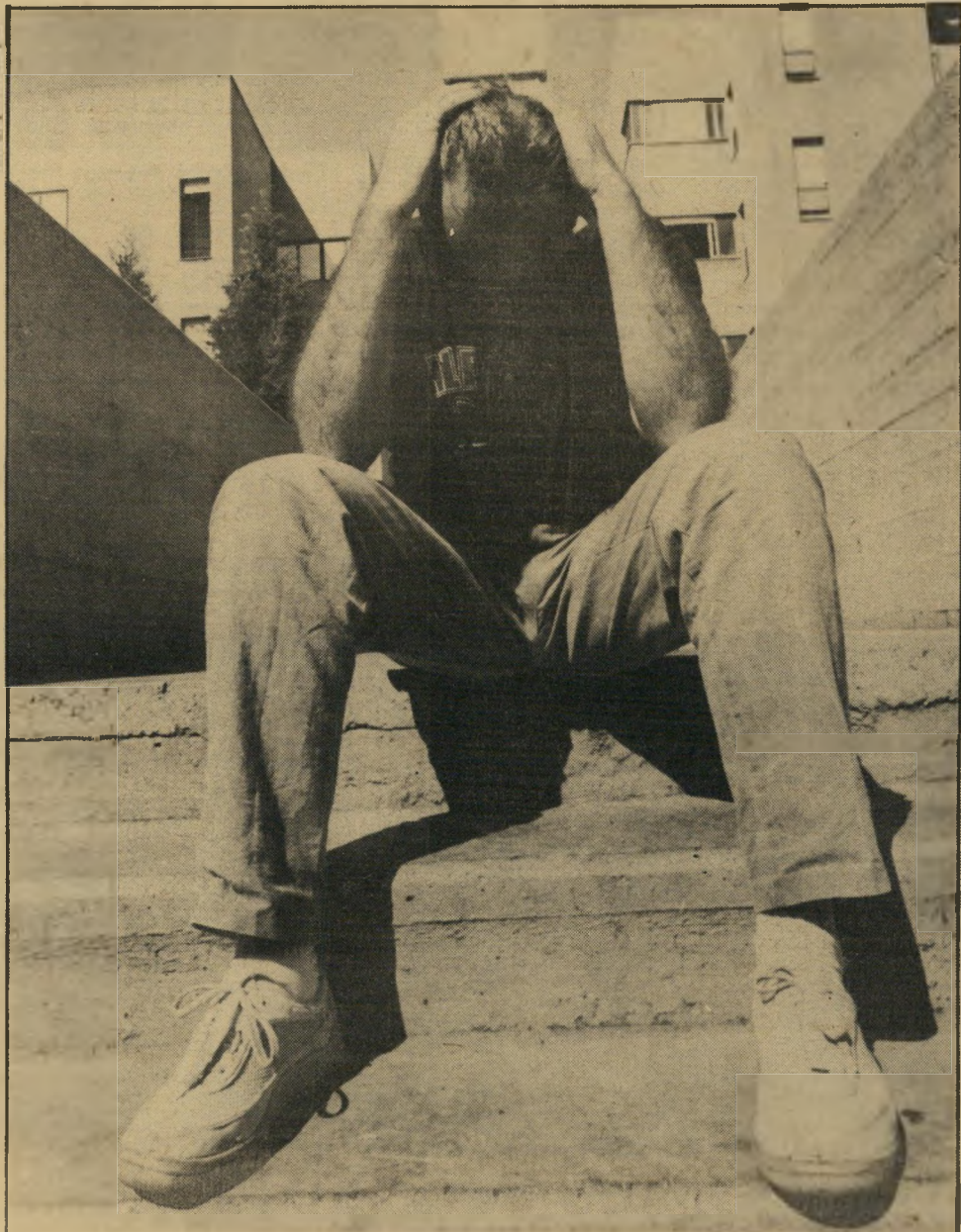
מרגע לרגע, ממילה למילה, קולו נשמע עצור יותר. "אל תחשבו שאני לא מהרהר שאותו ניתוח או טיפול שאעבור במיסגרת מכירת האיברים יכול לא להצליח, ואף להסתיים במוות. אם אני אחשוב הרבה, אני יכול להשתגע. האמת היא שאני מאוד אוהב את החיים, וכך היה המצב תמיד. בילויים, בתיקולנוע, מיסעדות וטיולים — שימחת חיים שררה אצלי תמיד.

"כיום אני לא יוצא מפתח ביתי, איבדתי במכה אחת את אהבתי לחיים. סרט לא ראיתי שנים רבות, ובטח שלא הצגה. אני לא יכול ללכת כרחוב, לפגוש אנשים — כי כל מי שאני פוגש אני חייב לו כספים. הספסל שלי ביתי הוא הבילוי היחיד. הישיבה במשך כמה רקות על אותו ספסל — זה הקשר היחיד שלי לשימחת החיים, מעין בילוי אחרון שעור נותר."

"חשבתי על התאבדות"

הידרדרות במצבו של יוסף היתה כמשך השנים האחרונות, ובמיוחד בחצי השנה האחרונה. שנת לילה נורמאלית קשה לו לזכור. לעיתים קרובות הוא נרדם רק בשעות הבוקר המוקדמות, וישן שעות אחרות. "אני פקעת עצבים, כמו סירילחץ שכל רגע עומד להתפוצץ. זה לא יום או יומיים. השינה שלי הפכה לגיהנום. אני לא אוהב אדם — אני עצבני, לחוץ, מתרגז על כל שטות קטנה וצועק כל יום על הילדים שלא בצדק. העישון הרב של ארבע קופסות סיגריות ליום גם לא מרגיע אותי. אני לא מרוכז, בגלל המחשבות והשאלות הרבות של איך לצאת מהבוקר.

לגנוב, לשרוד? זה לא בשבילי זה עודד רכטמן (המשך בעמוד 40)

צילום: עמית חיים

"אני מציע את עצמי למכירה כדי לאפשר לאשתי וילדיי לחיות במינימום של כבוד. לאחרונה כמעט ומכרתי לאדם מסויים, שפנה אליי, את רישתי העין שלי. אך העיסקה לא יצאה לפועל. אני רוצה בכסף כמו זונה ברחוב המוכרת את שרותיה. אני מוכן לזה, אם זה יגרום לכך שיהיה לי כסף רב.

"כל הדברים היפים והפחות יפים שיש לי בבית מעוקלים. כל מה שאני מסתכל עליו או יושב עליו הוא לא שלי, ולא של הילדים. לפעמים אני לא יכול להיות בבית כי מכל פינה ומכל זווית אני רואה את המעקלים.

"כיום אין אף אדם אחד שמוכן להלוות לי, כי מכל המכרים והחברים לווייתי. אני מחכה בכיליון עיניים לעיסקה שבה סוף סוף אמכור איזה איבר ויהיה לי הכסף. אחר כך לא איכפת לי מה יהיה. מצדי, שתהיה לי רגל אחת, שאראה רק בעין אחת. אחרי שתפתר בעיית הכסף והחובות, לא איכפת לי שחיי יהיו בסכנה, ואני מתכוון אפילו למוות. אני רוצה שמים ואוכל ונסיעות לא יהיו בגדר של חלום לבנימישפחתי".

476 שקל לחודש

יוסף, בן 38, נשוי ואב לארבעה ילדים, גר בנצרת-עילית מזה שנים רבות, ועובד מזה שלושה חודשים כמחסנאי. הוא משתכר סכום זעום ביותר, ומנפנף בתלושי משכורתו מחדש יולי, שבו מצויין סך של 476 שקל נטו. מלבד שאר חובותיו, הוא חייב סכום לא קטן עבור המשכנתא של דירתו, ובתקופה האחרונה הוא מפגר מאוד בתשלומיו החודשיים.

יוסף נפצע בתאונת דרכים בתקופת שרותו הסדיר בצה"ל, כאשר שירת בחיל הישריון, ולאחר הפציעה הוא סיים את השרות הסדיר כעוזר קצין חינוך של החטיבה.

כיום הוא נכה צה"ל 10% נכות, ומבחניה כספית — כך הוא מספר בצחוק — זה מתבטא בכסום של 50 שקל לחודש. בריאותו השתפרה מאז אותה תאונה, אך הוא עדיין סובל מכאבי ראש.